

sepsal Vojne Mierstyyd

alla. Pal La. To jméno probudilo v mém srdci vášeň. Zkoušel jsem se sice v hodinách soustředit na magistrův výklad, ale přistihl jsem se, že si místo toho neustále šeptám. Mé rty se nejprve tiše snažily vyslovit slabiku "Pal", pak můj jazyk lehce kmitl a doplnil koncovku "La". Byla v tom lehkost polibku věnovaného její duši. Bylo to bláznivé, ale mnohem bláznivější bylo, že jsem si to uvědomoval. Zamiloval jsem se, a ani jsem to nepopíral. Věděl jsem, že Palla byla urozená redgardská žena, divoká válečnice krásnější než samotné hvězdy. Věděl jsem, že její mladá dcera Betanika zdělila zámek nedaleko cechu a že se jí líbím, možná i trochu víc. Věděl jsem, že Palla bojovala proti strašlivé bestii a že ji porazila. Věděl jsem, že Palla je mrtvá.

Věděl jsem, že je to všechno bláznivé, ale právě proto jsem měl jistotu, že nejsem blázen. Ale také jsem věděl, že se musím vrátit za Betanikou do paláce, aby mi znovu ukázala sochu mé milované Pally, zachycené v jejím posledním děsivém a osudovém boji se stvůrou.

A tak jsem se tam vracel, znovu a znovu. Kdyby byla Betanika jako ostatní šlechtičny, nejspíš bych tolik příležitostí k návštěvám neměl. O mé zvrhlé posedlosti nic nevěděla a mou přítomnost pokaždé důvěřivě uvítala. Často jsme se spolu bavili celé hodiny, smáli se a vedli dlouhé rozhovory, ale pokaždé jsme si udělali malou procházku k jezírku, kde jsem se vždy jako omámený zastavil před sochou její matky.

Je to vpravdě úžasná tradice, že takhle uchováváte své předky v okamžiku jejich největší slávy, řekl jsem a ucítil na sobě její tázavý pohled. "Je to řemeslná práce, jaké není rovno."

Asi tomu nebudeš věřit, zasmála se, "ale byl okolo toho tehdy docela rozruch, když můj prapradědeček s tímhle obyčejem začal. My redgardové si svých rodin opravdu velmi ceníme, ale jsme válečníci, ne umělci. První sochy vytvořil najatý potulný umělec a všichni je obdivovali, dokud nevyšlo najevo, že jejich autorem je elf, nějaký altmer z Letních ostrovů."

Skandál!

To tedy byl, a pořádný, přikývla Betanika vážně. "Představa, že ty postavy vznešených redgardů vytvořil nějaký nabubřelý a bezbožný elf, byla nepředstavitelná, zvrácená, neuctivá a vůbec naprosto špatná. Ale krása těch výtvorů si mého prapradědečka naprosto získala a jeho postoj - chtít to nejlepší pro ty nejlepší - se pak přenesl i na nás všechny. Nikdy by mě ani nenapadlo najmout mým rodičům horšího umělce jen proto, že by to bylo z pohledu mé kultury společensky vhodnější."

Všechny jsou znamenité, řekl jsem.

Ale socha mé matky se ti líbí nejvíc, usmála se. "Všimla jsem si, že se na ni díváš, i když se zdá, že sleduješ ty ostatní. Také ji mám ráda."

Nechtěla bys mi o ní říct něco víc? zeptal jsem se a snažil jsem se udržet klidný a nezaujatý tón.

Mno, ona sama si nepřipadala nijak výjimečná... ale byla, řekla dívka a utrhla si v zahradě jednu květinu. "Můj otec zemřel, když jsem byla ještě malá, a tak musela zastat plno rolí, ale zvládla to s neuvěřitelnou lehkostí. Máme spoustu obchodních zájmů a ona měla na zařizování velké nadání. Rozhodně jí to šlo lépe, než to jde teď mně. Stačil jediný její úsměv a hned ji každý poslechl, a ti, co to snad neudělali, za to pak draze zaplatili. Byla vtipná a okouzlující, ale když mělo dojít k boji, tak dokázala být i strašlivá. A že těch bojů byly stovky. Zároveň jsem ale nikdy neměla pocit, že by mě zanedbávala nebo neměla ráda. Vždycky jsem si myslela, že se jí nemůže nic stát. Bylo to hloupé, já vím, ale když se vydala bojovat s tou - příšernou nestvůrou - tou zrůdou z laboratoře šíleného čaroděje, ani ve snu by mě nenapadlo, že

už se nevrátí. Na své přátele byla vždycky milá a ke svým nepřítelům nemilosrdná. Jaká lepší pochvala se dá ženě složit než tahle?"

Betaničiny posmutnělé oči se zalily slzami. Co za bídáka to jsem, že jsem ji k tomu dovedl, a to vše jen proto, abych ukojil své zvrhlé touhy? Sheogorath snad nikdy nepřivedl na scestí horšího smrtelníka, než jsem já. Část mého nitra plakala, a v druhé mezitím hořel chtíč. Palla nejen že vypadala jako bohyně, ona jí dle vyprávění své dcery i byla.

Tu noc, když jsem se svlékal do postele, jsem náhodou u sebe v pokoji našel ten černý kotouč, který jsem před několika týdny ukradl z dílny magistra Tendixe. Skoro jsem na něj již zapomněl, na ten tajemný nekromantský artefakt, o němž si mrtvý čaroděj myslel, že dokáže oživit milovanou bytost. Téměř instinktivně jsem si jej položil na srdce a zašeptal, "Palla".

Projel mnou chvilkový chlad. Opar mého dechu na okamžik zamrzl ve vzduchu a pak se vytratil. Vyděšeně jsem kotouč upustil. Nějakou dobu mi trvalo, než se mi vrátil rozum a já došel k nevyhnutelnému závěru: že artefakt může mou touhu naplnit.

Svou milenkou jsem se z řetězů Zapomnění snažil uvolnit až do časných ranních hodin, ale k ničemu to nevedlo. Nebyl jsem nekromant. Pohrával jsem si s myšlenkou, že bych poprosil o pomoc jednoho z magistrů, ale vzpomněl jsem si, jak důrazně mi magistr Ilther přikazoval, ať artefakt zničím. Kdybych je o to požádal, vyloučili by mě z cechu a kotouč by zničili. Já bych se pak ke své lásce už nikdy nedostal.

Dalšího den jsem během výuky opět upadl do své obvyklé polostrnulosti. Magistr Ilther tehdy přednášel o svém oboru, škole očarování. Byl to nevýrazný řečník s monotónním hlasem, ale já měl najednou pocit, jako by se z místnosti zvedl temný opar, který odhalil palác plný světla.

Mnozí, již začnou o mé nauce uvažovat, si ji spojí především s tvorbou a vymyšlením nových věcí. Myslí na očarovávání předmětů a jejich nabíjení mocnými kouzly, výrobu magického ostří nebo třeba kouzelného prstenu. Ale schopný magistr očarování dokáže moc kouzelných předmětů rovněž posílit. Mysl, která zvládne vytvořit novou věc, dokáže probudit sílu i u něčeho starého. Prsten, jenž v rukou nováčka vydává teplo, může v dovedných rukách podpálit třeba les. Tloušťík se uchechtl: "Tedy ne že bych vás k tomu nabádal. To ponechte následovníkům školy ničení."

Ten týden byli všichni zasvěcení požádáni, aby se rozhodli, nač se ve svém dalším studiu zaměří. A všichni byli velice překvapení, když jsem dal v ale své dřívější milence, škole iluzí. Zdálo se mi nesmyslné, že jsem se vůbec kdy mohl bavit zálibou v tak povrchních kouzlech. Všechn můj zájem se nyní soustředil na školu očarování, která pro mě představovala způsob, jak uvolnit moc kotouče.

Během příštích měsíců jsem spal jen zřídkka. Pár hodin týdně jsem trávil s Betanikou a se svou sochou, což mi dodávalo sílu a inspiraci. Zbýlý čas jsem pobýval ve společnosti magistra Ulthera a jeho pomocníků a učil se vše o magii očarování. Postupem času jsem se naučil, jak si podmanit i ty nejnepřístupnější úrovně magie uchované v předmětu.

Jednoduché kouzlo, a nezáleží na tom, jak zručně či okázale je sesláno, je ze zásady pomíjivé a ukotvené v současnosti, povzdech si magistr Ilther. "Ale jakmile je mu poskytnut domov, vyvine se v téměř živoucí energii, která pak postupně dospívá a sílí. I proto se nezkušená ruka čas od času dotkne jejího povrchu. Považuj se za horníka, jenž kope tak hluboko, aby našel to nejryzejší zlato, jaké existuje."

Každý večer po uzavření laboratoře jsem zkoušel to, co jsem se naučil. Cítil jsem, jak má moc roste, a s ní se zvyšuje i síla kotouče. Vždycky jsem zašeptal "Palla" a ponořil se do artefaktu, vnímal jsem sebemenší otisk run a každou plošku drahokamů. Často jsem jí byl tak blízko, že jsem téměř cítil náš vzájemný dotyk rukou. Ale něco temného a násilného, nejspíše realita smrti, se vždycky vrhlo proti úsvitu mého snu. A s tím přicházel i pronikavý hnilobný zápach, na nějž si studenti ve vedlejších pokojích začali brzo stěžovat.

Něco muselo vlézt pod podlahu a chcípnout tam, tvrdil jsem nepřesvědčivě.

Magistr Ilther vychvaloval můj talent a umožnil mi používat laboratoř i po přednáškách, abych mohl pokračovat ve svém studiu. Ale ať jsem zkoušel cokoli, Palla mi stále unikala. A jedné noci to vše skončilo. Kolébal jsem se v hluboké extázi, úpěl její jméno a dělal si modřiny na hrudi, když mě najednou z tohoto stavu vytrhl náhlý blesk, jenž proletěl oknem. Nad Mir Corrupem řádila zběsilá bouře a krajinu bičoval déšť. Šel jsem zavřít okenice, ale když jsem se vrátil ke stolu, zjistil jsem, že kotouč je roztříštěný.

Propadl jsem v neutišitelný vzlykot, který následně přešel v smích. Po všem tom úsilí a neúnavném studiu toho bylo na mou křehkou mysl již příliš. Další dva dny jsem strávil s horečkou v posteli. Kdybych nežil v cechu mágů a nevěnovalo se mi tolik léčitelů, tak bych již pravděpodobně nebyl mezi živými. Takhle jsem se stal výborným studijním objektem pro mé kolegy učence, díky nimž jsem nakonec unikl z tenat smrti.

Když jsem se nakonec vyléčil natolik, že jsem byl schopný chůze, navštívil jsem Betaniku. Byla jako obvykle velice okouzující a ani slůvkem se nezmínila o mém vzhledu, který musel být naprosto příšerný. Nakonec jsem jí však záminku k obavám přece jen dal, to když jsem zdvořile odmítl procházku podél jezírka.

Ale vždyť jsi měl ta sousoší vždycky rád! zvolala.

Cítil jsem, že jí dlužím pravdu, a nejen to. "Má paní, zamiloval jsem se nejen do tvých vzácných soch. Miluji tvou matku. Od okamžiku, kdy jsi poprvé shrnula plachtu z té požehnané sochy, nedokázal jsem myslet na nic jiného. Nevím, co si o mně teď pomyslíš, ale byl jsem posedlý touhou zjistit, jak ji znovu oživit a přivést zpět na náš svět."

Betanika na mě zírala a oči se jí rozšířily hrůzou. Nakonec promluvila: "Myslím, že už bys měl jít. Nevím, zdali se nejedná jen o nějaký žert..."

Věř mi, nic bych si nyní nepřál víc. Ale mé záměry se nezdařily, ačkoliv nemám nejmenší tušení proč. Rozhodně to nebylo tím, že by má láska nebyla dost silná, protože takové lásky by nebyl schopen nikdo jiný. Nejspíše je to zaviněno tím, že mé schopnosti očarování nejsou ani zdaleka mistrovské, ale v žádném případě to nezapříčinil nedostatek studia! Cítil jsem, jak můj hlas sílí a získává na intenzitě, a že se začínám chvástat, ale už jsem to nemohl zastavit. "Možná je chyba v tom, že mě tvá matka nikdy nepotkala, ale věřím tomu, že to nekromantské kouzlo bere v úvahu jen sesílatelovu lásku, ničí jinou. Nevím, čím je to vina! Možná za to může ta příšerná bestie, která ji zabila a jež ji musela se svým posledním výdechem nějak proklít! Selhal jsem! A nevím proč!"

S překvapující rychlostí a silou, již by v té drobné dívce nikdo nečekal, do mě Betanika strčila a zakřičela "Vypadni!" Pak se rozeběhla ke dveřím.

Než je zcela zabouchla, stihl jsem ještě pronést ubohou omluvu: "Omlouvám se, Betaniko, ale uvaž, že jsem ti chtěl navrátit tvou matku. Je to šílenství, já vím, ale v mém životě jsem si jistý už jen jedinou věcí, a to tím, že miluji Pallu."

Dveře se skoro zaklaply, ale dívka po chvíli vykoukla škvírou ven a rozechvělým hlasem se zeptala: "Koho miluješ?"

Pallu! vykřikl jsem tak nahlas, že to museli zaslechnout i bohové.

Má matka, zašeptala podrážděně, "se jmenovala Xarlys. Palla bylo jméno té pekelné stvůry."

Ty zavřené dveře jsem pak pozoroval Mara ví jak dlouho a pak jsem se vydal na dlouhou cestu do cechu mágů. Mé vzpomínky se minutu po minutě vracely k té dávné noci příběhů a svíček, kdy jsem poprvé spatřil onu sochu a poprvé uslyšel jméno své lásky. Pronesl je ten bretonský student, co stál za mnou, Gelyn se jmenoval. Cožpak měl na mysli tu stvůru, a ne onu ženu?

Na okraji Mir Corrupu jsem zabočil na osamělou stezkou, která protínala cestu z města, a spatřil jsem obrovský stín, který se zvedl ze země, kde seděl a čekal na mě.

Palla, zaúpěl jsem. "Pal La."

Polib mě, zavyla ta věc.

A zde můj příběh končí, neboť dospěl až do přítomnosti. Láska je rudá, jako krev.